

Chương 10

“**T**ỏ tông của tôi, rốt cục anh muốn làm gì hả?”

“Tính cậu đã vậy lại còn kéo tới bên người?”

“Cậu bị tinh trùng lên nào à? Đó là việc cậu phải quan tâm chắc?”

“Sao không lo lắng cho lão nhị của mình đi? Nó mệt chết đây.”

Từ Triệt đi theo phía sau Phó Đình Xuyên, miệng liên tục cắn nhai, cùng bước vào khách phòng.

Người đàn ông trước mặt không mở miệng nói ra nửa chữ, cởi áo khoác rồi bắt đầu đi vòng quanh phòng, đưa mắt nhìn xung quanh như muốn tìm gì đó.

“Cậu đang tìm gì thế? Đây nghe người ta nói không hả!”

Phó Đình Xuyên cứ tiếp tục mắt điếc tai ngơ, khẽ gọi: “Meo meo, meo meo.”

Giọng điệu bằng bằng như đang gọi hồn.

“Meo meo là ai?”

Người kia quay trở lại, ánh mắt lạnh lùng: “Mèo tôi nuôi.”

“Cậu nuôi mèo?”

“Ừ.”

“Mẹ nó cậu còn nuôi mèo?” Từ Triệt tức đến mức nghiến răng kèn kẹt, thật chỉ muốn nhảy tới túm lấy cổ áo người kia mà hét: “Không được nuôi mèo! Cậu nuôi cái gì? Đi quay phim thế thời gian đâu mà nuôi mèo”.

Phó Đình Xuyên nhìn không chớp mắt, đi tới phòng vệ sinh: “Tôi qua mới tìm thấy .”

“Sao không tìm một người mang về luôn đi!” Từ Triệt đi theo đến toilet, giống như mẹ già đuổi theo mắng con nhỏ: “Tôi quên mất, lúc chiều cậu cũng vừa kiếm một người đó thôi, cậu nói xem hai ngày này cậu làm cái gì vậy?”

Cuối cùng Phó Đình Xuyên cũng tìm được con mèo trắng đang trốn cạnh bồn cầu.

Giống như chỉ có nơi này mới khiến nó cảm thấy an toàn hơn một chút.

Anh ngồi xổm xuống, cúi người cẩn thận ôm nó lên, đưa tới trước mặt rồi nói: “Đột nhiên động lòng trắc ẩn, muốn làm việc tốt thôi mà”.

Tự nhiên bị xách lên cao, con vật bé nhỏ nảy lại thêm sợ hãi, hai móng vuốt bấu chặt vào người kia, đâm vào da thịt hơi đau một chút.

Phó Đình Xuyên cũng không để ý, vừa xoa xoa đầu nó vừa ôm về bàn làm việc.

Trợ lý Từ cũng đi theo ra ngoài.

Cứ như vậy, giống như một con chó lớn bị Phó Đình Xuyên kéo đến kéo đi... mà chính anh cũng không tự biết.

Phó Đình Xuyên đặt con mèo nhỏ lên bàn, một tay nhẹ nhàng đè lại tránh nó chạy loạn. Tay kia thì mở nắp bút viết loáy hoáy trên giấy vài dòng rồi giao cho Từ Triệt.

“Cậu chuẩn bị đi.” Dặn dò không chút để ý.

“Chơi cái gì nữa?” Từ Triệt nhận lấy, để sát mặt nhìn xem.

“1, đồ ăn cho mèo, đồ ăn vật.

2, Chỗ mèo đi vệ sinh, cát cho mèo

3, Bồn thức ăn, tấm chống trượt, hai cái.

4, sữa dê, bánh sữa, kem đánh răng;

5, đồ cào móng, đồ chơi cho mèo, gậy đồ chơi;

6, Tủ cho mèo, phải mềm ;

8, camera theo dõi;

9, đêm nay phải có.”

— đây là thành quả nghiên cứu cả ngày hôm qua của Phó Đình Xuyên.

Lần đầu tiên nuôi mèo cũng giống như lần đầu làm cha, không biết phải chăm sóc trẻ sơ sinh thế nào, có phần hơi luống cuống.

Trên giấy là nét chữ khải bằng bút máy, vô cùng rõ ràng, khác với kiểu rồng bay phượng múa như ngày thường anh vẫn kí tên, có lẽ là vì sợ Từ Triệt nhìn không rõ.

Trợ lý Từ đẩy tờ giấy lại, khoe miệng run rẩy nói: “Tôi chỉ phục vụ cậu chứ không phục vụ mèo”.

“Mèo là của tôi.”

“Chứ không phải của tôi, không nằm trong phạm vi hợp đồng “

Ngón tay thon dài vuốt vuốt mặt bàn, Phó Đình Xuyên lại cầm tờ giấy kia, đưa cho Từ Triệt thêm lần nữa: “Tặng thưởng cuối năm”.

“Bao nhiêu?”

“10%.”

“Tôi thêm đây, đi liền đây.” Từ Triệt gấp giấy thành hai ba nếp rồi nhét vào túi quần. Vừa ra đến cửa anh liền quay đầu lại: “Tiền mua mấy thứ này đâu?”

“Về chi trả.”

“Được đi đây!”

Từ Triệt nhanh như chớp lao xuống lầu một khách sạn, mở phần mềm bản đồ tìm nơi bán đồ cho chó mèo. Vừa ra đường lớn đã thấy di động rung rung, có điện thoại.

Lão Phó.

“Sao thế? Cần bổ sung gì à?”

Phó Đình Xuyên: “Anh đợi một lát, tôi cũng đi cùng, mang mèo theo”.

“Tổ tông của tôi ơi, cứ ngoan ngoãn ngồi trong phòng đi.... mẹ nó”.

Đầu dây đã dập máy.

Không quá ba phút sau, Phó Đình Xuyên ôm một túi du lịch màu đen từ thang máy bước ra, anh còn đội thêm mũ lưỡi trai.

Mũ cũng là màu đen, vành nón rất lớn, hơn nữa lại kéo xuống rất thấp, cộng thêm khuôn mặt này khá nhỏ, vì thế nó có thể che hơn nửa gương mặt.

“Cậu chạy tới đây làm chi??” Hai người đàn ông đứng song song ngoài cửa thủy tinh, ghé đầu nhỏ giọng nói.

Phó Đình Xuyên nhướng mày nhìn anh: “Tôi sợ anh hạ độc vào thức ăn mèo.”

“Tôi dám sao? Tôi cần gì phải đổi 10% thưởng với đồ ăn cho mèo? Thưởng cuối năm đấy”. Hiện tại trong đầu anh đúng là chỉ toàn mua đồ ăn cho mèo đồ ăn cho mèo thôi.

Phó Đình Xuyên không đùa nữa: “ Mèo còn bị thương, cho nên thuận tiện mang nó đi tiêm luôn”. – vắc-xin phòng bệnh, ba mũi? Hay là năm mũi? Còn phải khử trùng trong ngoài nữa? Cái này cũng là từ trên mạng mà biết được.

Từ Triệt đưa một ngón tay lên, chỉ lên chỉ xuống: “Tôi nói trước, bị người ta nhận ra tôi cũng mặc kệ đấy”.

“Yên tâm.” Phó Đình Xuyên đeo thêm kính mắt.

Lúc Khương Diệu đi ra khỏi phòng khám, ngoài trời đã tối đen.

Giữa màn đêm đen thẫm có mấy chấm nhỏ màu xám, lững lờ trôi.

Vì phải tới bệnh viện tiêm vắc xin phòng dại cho nên cô cũng không đi ăn cơm chiều với đồng nghiệp trong tổ như ngày thường.

Sau khi tan tầm thì bắt xe tới một bệnh viện tổng hợp gần đó.

Đăng kí nạp tiền, đến khi tiêm xong, Khương Diệu nhìn di động, đã hơn tám giờ. Cô quyết định trở lại khách sạn luôn, nhân tiện mua thêm gì đó về ăn tạm.

Lấp bụng là được rồi, ăn tạm buổi tối vậy.

Bánh trứng nhiều mỡ, vừa nóng vừa cay đầy kích thích, thêm cá mực nướng cũng được. Nhưng mà nghe theo lời dặn của bác sĩ, cuối cùng Khương Diệu cũng mua cơm.

Một hộp cơm lớn, bên trong có dưa muối, chà bông và bánh quẩy nóng, được bọc bởi một lớp màng, nhìn rất giống cơm nắm của Nhật.

Cô lấy trong túi tiền hai mươi đồng đưa sang, chủ quán thối tiền cô cũng lười đếm lại.

Nhưng bất ngờ là, Khương Diệu nhìn thấy một cửa hàng thú cưng bên cạnh đó, trên cửa có hình chó mèo hoạt hình, màu sơn bên ngoài cũng vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Dưới ánh đèn đường chiếu xuống, nhìn như là màu xanh biếc.

Khương Diệu bị thu hút rồi, dường như cô... có một ý định.

Cô mở lớp màng kia ra, lấy bịch cơm còn nóng cắn một miếng to, vừa nhai vừa đẩy cánh cửa cửa hàng kia.

Tinh! Tinh!

Cánh cửa có cài chuông, chỉ cần có người vào sẽ phát ra âm thanh.

Chó mèo trong lồng sắt cũng cùng lúc kêu lên.

Khuong Diệu tiện tay đóng cánh cửa phía sau lại, vừa ngược mắt lên đã thấy phía sau phòng trị liệu cửa kính bằng thủy tinh có ba người đứng.

Mà họ cũng đều nhìn cô.

Khuong Diệu đứng đơ tại chỗ, đôi mắt vì kinh ngạc mà hơi mở lớn. Quả là đúng dịp mà.

Cô định mua một túi đồ ăn của mèo đưa cho Phó Đình Xuyên, cứ nghĩ hôm nay anh giúp cô giải vây như vậy mình cũng nên đáp lại, nào ngờ có thể gặp anh và trợ lý Từ ở đây.

Người này bịt rất kín, không cách nào thấy rõ mặt nhưng vẫn nổi bật giữa đám người.

Anh nhìn thấy Khuong Diệu thì đưa tay cầm mũ lưỡi trai, nhắc lên nhắc xuống như đang chào hỏi. Dù sao người chủ quán cũng nhận ra anh rồi.

Trợ lý Từ mở cửa phòng, lò đầu ra cười vui vẻ: “Cô Khuong à, trùng hợp thật, sao cô cũng ở đây?”

“Vâng tình cờ thôi ạ”. Khuong Diệu cười cười, vừa đi tới đã nhìn thấy con mèo trắng nhỏ kia đang được tiêm thuốc.

Cô nghĩ Phó Đình Xuyên chắc cũng không hi vọng trợ lý biết được chút xíu quan hệ này của hai người, cho nên làm bộ như không biết chuyện: “Tôi tiện đường ghé vào xem thôi, vì thích mấy con vật nhỏ ấy mà, trước kia trong nhà có nuôi nhiều nhưng giờ lớn phải chuyển ra ngoài cũng không thể nuôi lại được nữa”.

“Đúng vậy,” Từ Triệt đưa ngón tay chỉ chỉ Phó Đình Xuyên: “Người này lại không biết đạo lí đó đấy, tự kiếm mèo hoang về nữa”.

“Đó là do Phó soái ca có tình yêu thương!” Chủ quán còn thay đại minh tinh nịnh nọt trả lời.

Khuong Diệu mỉm cười, phụ họa: “Đúng vậy.”

“Nhìn mấy người kia!” Từ Triệt buồn bực: “Tu tưởng sùng bái quá lớn!”

“Đừng tranh cãi nữa.” Phó Đình Xuyên nhin không được cắt ngang. Trợ lý này của anh cái gì cũng tốt, chỉ có duy nhất một khuyết điểm là nói nhiều.

Khương Diệu đi tới bên bàn, muốn nhìn con mèo trắng kia một chút.

Nó vừa được tắm rửa xong, lông trắng ra không ít, trên cánh tay được băng bó lại, đẹp hơn hôm qua rất nhiều lần.

Nó ngưỡng cổ nhìn Khương Diệu, bốn mắt nhìn nhau, Khương Diệu bị ngỡ ngàng một phen.

Ánh mắt của mấy con vật nhỏ rất đơn thuần trong sáng, đôi mắt cứ như có cả trời sao.

“Con mèo này đẹp quá.” Khương Diệu tán thưởng.

Giống như con mình được người ta khen, Phó Đình Xuyên ra vẻ vô cùng khiêm tốn: “Còn phải nói.”

“Ha ha.” Từ Triệt phì cười hai tiếng.

Chủ quán cũng bật cười, kiên nhẫn bôi thuốc ngoài da cho mèo con: “Được rồi, hai người vừa rồi nói mua thêm gì nữa? Đưa danh sách tôi xem”.

Từ Triệt lập tức lấy “10% cuối năm thưởng” trong túi ra, đưa cho chủ quán.

Chủ quán ồ lên một tiếng rồi đi tới kệ tủ tìm.

“Anh tính nuôi nó dài hạn sao?” Khương Diệu nhỏ giọng hỏi Phó Đình Xuyên.

Người kia thuận tay mang cho mèo con một cái mũ, nhìn vào giống như cái bọc nhỏ: “Ừ”.

“Hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.” Cô quyết định tiến hành kế hoạch vừa rồi: “Không bằng để em mua túi đồ ăn cho nó để cảm ơn nhé”.

Phó Đình Xuyên ôm con mèo nhỏ lên, hôm nay nó đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều: “Không cần.”

“...”

Người kia liếc nhìn cô, con mắt đen như mực lại trong suốt như tấm kính, cảm xúc cũng không hiện rõ: “Không phải cô không nuôi động vật sao?”

“Vâng, đúng vậy.” Ánh mắt đó làm Khương Diệu thấy hơi bị hoảng.

“Tôi liệt kê một danh sách cần mua đây, cô chọn giúp tôi, dù sao mắt chọn đồ của phụ nữ các cô cũng khá hơn”.

Khương Diệu tạm dừng một lát rồi đồng ý với đề nghị này: “Được, không thành vấn đề.”

Vì thế... Một nam, một nữ, một mèo, bắt đầu đứng quanh chọn lựa cái này cái nọ.

Chủ quán: “Đây là thức ăn tổng hợp, đây là thức ăn tự nhiên.”

Phó Đình Xuyên: “Loại nào tốt hơn?”

Khương Diệu: “Loại tự nhiên.”

Chủ quán: “Đúng rồi, cô gái xinh đẹp này biết nhìn hàng đây, thức ăn thiên nhiên còn chia loại sơ cấp, loại trung bình... Mặt khác còn các thức ăn kèm thuốc, giống như chữa bệnh tiêu hóa, như để lông đẹp, hoặc là phù hợp với độ tuổi của mèo, thức ăn cho mèo nhỏ, mèo trưởng thành, mèo lớn”.

Phó Đình Xuyên: “Thức ăn cho mèo con loại cao cấp kèm thuốc.”

Khương Diệu: “...”

Chủ quán: “... Được.”

Con mèo nhỏ: “Meo meo.”

Chủ quán: “Kem đánh răng thì chọn loại Tuần Bảo đi. Nhưng mà mèo của hai người còn nhỏ, mỗi ngày chỉ cần một chút thôi, dùng nhiều dễ nóng”.

Khương Diệu: “Được, loại Tuần Bảo tốt.”

Phó Đình Xuyên cầm tuýp kem đánh răng trong tay đánh giá: “Một chút là bao nhiêu?”

Chủ quán: “Một chút... thì là một chút.”

Phó Đình Xuyên: “Là mấy cm.”

Chủ quán: “Khoảng... Hai cm đi.”

“Khoảng?”

“Hai cm!”

Phó Đình Xuyên: “Ừ.”

...

Cứ cẩn thận như thế, lại cẩn thận như thế, mỗi một món ăn, một thứ lương thực phối hợp, tần suất đại tiểu tiện, anh đều hỏi rõ ràng rành mạch, Phó ba cuối cùng cũng chọn xong danh sách cần mua.

Thậm chí anh còn mua thêm nước uống cho mèo, máy cho ăn tự động, rơm cho mèo, bạc hà cho mèo, cọc gỗ, vân vân, nói chung là bất cứ thứ gì quanh con mèo, ngoại trừ đồ để mèo cào cỡ lớn thì anh đều mang theo.

Khuong Diệu cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Chủ quán đóng gói mấy thứ thành hai bao lớn, Khuong Diệu theo thói quen muốn cầm lấy, nghề của cô vẫn thường xuyên phải vác bao lớn bao nhỏ chạy phía sau đoàn làm phim.

Phó Đình Xuyên đã giành trước một bước, cầm hết trong tay mình. Anh xách một tay hết sức dễ dàng giống như không hề nặng nhọc.

Khuong Diệu vẫn muốn hỗ trợ: “Để em cầm giúp một túi đi?”

“Không cần,” Anh nhìn mu bàn tay trắng nõn kia, trong phút chốc liền chuyển ánh mắt đi, thuận miệng nói: “Túi ni lông rất thất tay.”

??? Khuong Diệu suy nghĩ một lúc, chẳng lẽ nam thần muốn nói là nó rất nặng? Cô cười cười, không biết phải đáp lại thế nào.

Phó Đình Xuyên tuyệt vọng nhắm mắt, rốt cục anh đang nói cái quỷ gì vậy...

Nhìn thấy ông chủ Phó của mình tay xách nách mang, Từ Triệt đang buồn ngủ dựa một bên cũng giật mình tỉnh táo: “Mua xong rồi?”

“Ừ.” Phó Đình Xuyên lập tức chuyển hai túi lớn sang cho anh, trợ lý Từ cũng vui vẻ tiếp nhận, tiền thưởng cuối năm a tiền thưởng cuối năm à.

Phó Đình Xuyên: “Đi tính tiền.”

Từ Triệt: “Được –” Nói xong liền lấy ví tiền chạy về quầy thu ngân.

Khuong Diệu: “...”

Trợ lý Từ chạy sang bên kia, ở đây còn lại Phó Đình Xuyên và Khuong Diệu. Anh mang chiếc mũ lưỡi trai lại, cả người trầm lặng như có khoảng cách, khó nói chuyện hơn vừa rồi rất nhiều.

Bầu không khí im lặng bao phủ hai người họ, bất ngờ có một người phá đi.

Phó Đình Xuyên hỏi trước: “Tiêm vắc-xin phòng bệnh chưa?”

“Rồi ạ.”

“Ừ.”

...

Hai người lại tiếp tục yên lặng... Yên lặng...

Khương Diệu còn cầm hộp cơm, siết trong lòng bàn tay còn hơi ẩm. Cô đưa lên miệng, định ăn gì đó cho bớt cảm giác xấu hổ.

Thấy người bên kia động đậy, Phó Đình Xuyên liền nhìn qua, không kìm được nhìn về bàn tay của người con gái đó, năm đầu ngón tay đặt lên nắm cơm, trắng trẻo như hạt cơm phía dưới.

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng cắn miếng cơm vào miệng. Có hạt cơm dính lại trên môi, đầu lưỡi hồng nhạt của cô liếm một lúc đưa nó vào miệng.

Thực sắc. Tính dã, Phó Đình Xuyên đột nhiên có phần... muốn xúc động nuốt một ngụm nước bọt.

Dục vọng, chính là cảm giác đói khát của tinh thần.

Có thể là cô cảm nhận được anh đang nhìn, đột nhiên Khương Diệu xoay đầu lại, trong đôi mắt như đang tự hỏi, làm sao vậy?

Là một cao thủ nói chuyện, lần đầu tiên trong đời Phó Đình Xuyên áp úng: “Tôi...” May mà phản ứng của anh không hề bị thoái hóa đi: “Tôi đang nghĩ con mèo đặt tên là cơm nắm được không?”

“Được chứ,” Khương Diệu cũng nghĩ người đàn ông này đang nhìn cơm trong tay mình: “Rất tốt mà”.

Trong lòng cô lẩm nhảm hai tiếng, cơm nắm, cơm nắm, giống như một món ăn, cũng không đáng yêu lắm, cô sửa lại: “Nếu không gọi là Tiều Mễ Đoàn đi, trắng trắng, nho nhỏ”.

“Được.” Phó Đình Xuyên tán thành, trong lòng anh nghĩ, trắng trắng, nho nhỏ. Cũng giống như tay cô vậy.

Phía sau Tử Triệt đã đứng được mấy chục giây, hai người này đang làm gì vậy, sóng vai cùng nhau đặt tên cho con à?

Nhưng anh vẫn rất biết điều không tiếp tới. Không quấy rầy, ta là trợ lý dụ dàng mà.

Xong việc, ba người chào tạm biệt chủ quán rồi đi ra cửa.

Vừa ra phía trước, Phó Đình Xuyên bỗng thấy ở một góc sáng bày một túi lớn, túi được đóng gói, nhìn có phần giống như bản phóng đại của thức ăn mè.

Anh quay đầu hỏi chủ quán: “Đó là cái gì?”

Chủ quán còn đắc ý vì được nam minh tinh thưởng thức bức hình của mình, liền trả lời: “Là thức ăn cho chó.”

Từ Triệt đi theo phía sau nhếch nhếch khóe môi: haha đây là thứ ta nên ăn đây.